

Bild: TOMAS LARSSON

Motor. Marcus Eek har gjort en maskin som blåser såpbubblor.

Långt från deppkonst

KONST

I början av 60-talet var det rörelse i konsten och Jean Tinguelys svajiga skrotmaskiner spottade fram teckningar. Hans konst kan ses både som en lustfylld klackspark mot myten om konstnärs-geniet som odlades flitigt ett decennium tidigare och som en kommentar till surrealisternas automatiska skrift. När nu 60-talet går i repris ökar intresset för maskiner och små leksaksmotorer spinner runt om på gallerier och i konsthallar.

Marcus Eek låter en slamrig maskin blåsa miljövänliga såpbubblor på Galleri 54 men framför allt inkorporerar han motorn som idé i sina målningar. I ena änden av motorn matas regnbågen in och efter diverse snurrar i kolvvar och ventiler är bilden klar. Eller ... klar?

Snarare är det tillblivelsens förutsättningar vi får se: sprängskissen av motorn med begripbarhetssäkring, regnbågsradar och slumpfaktor. Det känns som Beppe Wolgers - strävt skägg och såpbubbeldrömmar.

Marcus Eek har humor och bland hans skissade konstmaskiner finns bland annat ett uppblåsbart universum. Men han nöjer sig inte med lite roliga pojkstreck. Envis som en insektssamlare når han fast och dissekerar intrycken, hela tiden på jakt efter det som inte omedelbart är synligt. På ett par fotografier i galleriets entré syns spår i snön och Marcus Eek låter kameran sniffa på dem och sedan bär det iväg mot Karlavagnen.

Peter Hefner har ett mer stillsamt bildspråk och hans "maskin" på Mors Mössa består av tre slangar som droppar vatten på tre konformade högar: en med kalk, en med vetemjöl och en

med paraffin. Materialen reagerar på olika sätt, vetemjöllet allra mest. I det gräver vattnet bruntonade gångar och spänner underliga brovalv. Kalken suger i sig dropparna nästan utan spår och den blanka ytan på paraffinet stöter bort vattnet som i stället samlas runt konens fot.

Hans målningar och modelliska objekt är ljusa, nästan självlysande och utförda med en stor känslighet för material. Blank lackfärg, matt akryl, paraffin och gips som bildar blomformer, stjärnor, hus och något som liknar en gammal transistorradio.

Huset återkommer i flera versioner men snarare som form än som en verklig byggnad. Peter Hefners bilder undandrar sig direkta kopplingar till vardagen. Med stor integritet mutar de in ett eget område som förefaller alldeles självklart när man ser det.

Både Peter Hefner och Marcus Eek får mig att tänka på den egensinnige målaren Torsten Andersson. Marcus Eeks kolskissande arbetssätt och intresse för den konstnärliga processen påminner om hans sturiga skulpturmålningar. Peter Hefners närhet till Torsten Andersson ligger på ett mer formpoetiskt plan, ett förhållningssätt till den paradoxala bilden som utgör sin egen verklighet.

Alla tre verkar drivas av en stark tilltro till konstens egenart som för dem långt bort från det mesta av den samtida deppkonstens självpåtagna samhällsansvar och istället öppnar dörrar till andra möjliga världar.

Gunilla Grahn-Hinnfors

Marcus Eek
Galleri 54, t o m 29.3
Peter Hefner
Mors Mössa, t o m 29.3